

Mfv.II.10.498/2014/9.szám

A Kúria dr. Witzl Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes ellen teljesítmény-értékelés ténymegállapításainak megsemmisítése és illetmény-különbözet megfizetése iránt a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 5.M.30/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Kaposvári Törvényszék 3.Mf.20.577/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és a felperes által előterjesztett csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. január 14-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Kaposvári Törvényszék 3.Mf.20.577/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint és 5400 (ötezer-négyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 1998. december 1-jétől hivatásos állományú tagja volt a Vám- és Pénzügyőrségnek. 2011. január 1-jével a Nemzeti Adó- és Vámhivatal létrejöttével illetményét a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (NAV tv.) 92. § (2) bekezdése és 94. §-a alapján állapították meg. Mivel a felperes illetménye korábban meghaladta a NAV törvény szerinti besorolás fizetési fokozata alapján megállapítható illetményt, részére személyi illetmény megállapítására került sor, így a 2011. január 1-jétől hatályos havi illetménye a 2010. decemberében hatályos rendszeres illetményének felelt meg.

A felperes 2011. november 15-étől jövedéki ügyintézői munkakörbe

került át, és feladatát képezte többek között a mezőgazdaságban felhasznált gázolaj adójának visszatérítésére irányuló kérelmek elbírálása, szeszfőzdei elszámolások ellenőrzése, jövedéki járőr tevékenység, helyszíni ellenőrzésekben való részvétel, illetve munkájával kapcsolatos nyilvántartások vezetése. 2012. március 1-jétől új munkaköri feladatokat kapott, adóellenőrökkel közös feladat ellátásában kellett részt vennie. E körben külön munkaköri leírást nem adtak át a számára, munkáját az utasítások alapján látta el. Szeptemberben egészségi állapota megromlott, október 1-jétől keresőképtelen állományba került. 2012. december 20-án osztályvezetője elkészítette a teljesítményértékelését. Annak összegzése szerint a felperes kevésbé megfelelő teljesítményt nyújtott. Elemző és ítélőképességét megfelelőnek, szakmai pontosságát a többször begyakorolt munkafolyamatok tekintetében megfelelőnek minősítették, amellet, hogy problémamegoldása és terhelhetősége nem megfelelő, és munkahatékonyására sem fektetett hangsúlyt. Felelősségérzetét, szorgalmát, igyekezetét nem megfelelő szintűnek értékelték azzal, hogy a rábízott feladatokat lassan, időben elhúzódóan, többszöri vezetői figyelmeztetés után végezte el, és többletmunkát az év során soha nem vállalt. Az értékelés szerint a felperes a napi munka során a szervezet iránti elkötelezettség legcsekélyebb jelét sem mutatta. Képességei és szakmai ismeretei alapján nagyobb hatékonysággal, több és alaposabb munkavégzésre is alkalmas lenne.

A felperes a teljesítményértékelés megállapításainak megsemmisítése érdekében bírósághoz fordult, hivatkozva arra, hogy az alperes szubjektív szempontok alapján valótlan tényeket állapított meg.

Az összességében kevésbé megfelelő minősítés miatt a felperes személyi illetményét a NAV elnöke megvonta, és 9 %-os mértékű negatív illetmény eltérítést állapított meg terhére. Erre figyelemmel a felperes korábbi 192.800 forintos illetménye 116.800 forintos összegben került megállapításra. A határozatot a munkáltatói jogkör gyakorlója 2013. január 28-án hozta, és 2013. február 1-jén kézbesítették a felperesnek. Ez ellen az intézkedés ellen szintén keresetet terjesztett elő, melyben azt kifogásolta, hogy annak alapja a valótlan tartalmú teljesítményértékelés volt, illetve arra visszamenőleges hatállyal 2013. január 1-től került sor. Hivatkozott továbbá arra, hogy a NAV törvény korábbi 94.§-a, majd 98/B. §-a szerinti illetménye szerzett jog, így esetében a személyi illetmény megállapításának és visszavonásának szabályai nem alkalmazhatók, továbbá illetménye 2013. évben sem lehetett kevesebb, mint a korábbi hivatásos szolgálat alapján megállapított illetményének összege.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felperes kompetenciái a munkaköri feladatok ellátásához és a NAV céljainak megvalósításához nem voltak elégségesek. Az

illetményeltérítés tekintetében előadta, hogy 2013. január 1-jével minden hivatásos szolgálatot teljesítőt a NAV törvény rendelkezései szerint kellett a megfelelő osztályba és fokozatba sorolni, és a felperes teljesítményértékelése alapján jogszerűen térítette el az illetményét negatív irányba.

A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.M.30/2013/37. számú ítéletével a felperes 2012. évi teljesítményértékelésének „munkaköri feladatokat kevésbé megfelelően teljesítette; szakmai ismeretei és jártassága kevésbé megfelelő; hivatástudata, munkafegyelme nem megfelelő; terhelhetősége nem megfelelő; többletmunkát soha nem vállalt; a szervezet iránti elkötelezettsége legcsekélyebb jelét sem mutatta” ténymegállapításait megsemmisítette, és 996.910 forint elmaradt illetmény-különbözet és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, a kereset ezt meghaladó részét elutasította.

Indokolásában kifejtette, hogy az alperes nem bizonyította a perben, hogy a felperes a munkaköri feladatait kevésbé megfelelően teljesítette, szakmai teljesítménye és egyéni felkészültsége kevésbé megfelelő, valamint hivatástudata és munkafegyelme nem megfelelő, ezért az ezzel kapcsolatos ténymegállapításokat megsemmisítette.

Az elmaradt illetmény-különbözet iránti igény tekintetében megállapította, hogy az alperes a felperes 2013. január 1-jétől hatályos illetménye megállapítása vonatkozásában tévesen értelmezte a NAV törvény 98/B. és 98/C. §-át, valamint a korábbi 94. § hatályon kívül helyezését. A felperes a 2011-2012. év folyamán nem a NAV törvény 26. §-a szerinti kiemelten fontos munkakörre vagy kiemelkedő teljesítményre tekintettel részesült személyi illetményben, hanem annak alkalmazási indoka az volt, hogy a szervezet átalakításával a felperes illetménye ne csökkenjen. Noha a törvény 98/B. § (1) bekezdése 2012. január 1-jétől előírta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a korábban a 94. § alapján megállapított személyi illetményeket módosítsa, illetve a pénzügyőrt besorolja a NAV törvény 20. § - 20/A. §-ai alapján, azonban a 98/B. § 2013. január 1-jét követően is hatályos második mondata szerint az így megállapított - pótlékok nélkül számított - illetmény nem lehetett kevesebb, mint a pénzügyőr 2011. december 31-én hatályos szabályok alapján megállapított illetménye. Ennek megfelelően 2013. január 1-jétől sem csökkenhetett volna a felperes illetménye annak ellenére, hogy a NAV törvény alapján be kellett sorolni őt. Önmagában az a körülmény, hogy a NAV elnöke visszavonta a felperes korábbi személyi illetményét, nem volt jogszabályba ütköző, azonban a felperes korábbi illetményét a 98/B.§ garanciális szabálya alapján a továbbiakban is biztosítani kellett volna a számára.

A felperes és az alperes fellebbezése folytán eljáró Kaposvári Törvényszék 3.Mf.20.577/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a NAV ... Vám- és Pénzügyőri Igazgatósága igazgatójának 2013. január 28-án kelt parancsát hatályon kívül helyezte és az alperes által illetménykülönbözet címén fizetendő összeg mértékét 1.073.010 forintra felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki, hogy a felperes 2013. január 1-jétől 2013. október 1-jéig volt keresőképtelen. 2013. október 2-án a munkahelyén megjelent, ahol vele felmentést közöltek azzal, hogy november 1-jét követően kezdődik a felmentési ideje és 2014. március 31-én jár le. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felek fellebbezésükben nem hivatkoztak olyan lényeges tényre vagy körülményre, amelyet az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, a bíróság pedig részletes indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve miért mellőzött, annak felülmérlegelésére nem volt lehetőség. Az illetménykülönbözettel kapcsolatban megállapította, hogy a 2011. évi CXLI. törvény 45. §-a 2012. január 1-jétől hatályon kívül helyezte a NAV törvény 94. §-át, ami garantálta, hogy a pénzügyőrök illetménye ne legyen alacsonyabb, mint a szervezeti jogutódlást megelőző rendszeres illetményüknél. Ugyanezen jogszabály beiktatta a NAV törvény 98/B. § (1) bekezdését, mely szerint a munkáltatói jogkör gyakorlójának 2012. január 1-jei hatállyal 2012. január 31-éig be kellett sorolnia a pénzügyőröket, illetményük azonban nem lehetett alacsonyabb a 2011. december 31-én hatályos szabályok alapján megállapított illetményüknél. E rendelkezés azonban megállapítása szerint nem zárta ki, hogy ezt követő időszakban a munkáltató a NAV törvény 25. §-a szerinti illetményeltérítés szabályait alkalmazza az előző évi teljesítményértékelés alapján. A NAV törvény 98/B. §-a csak 2012. december 31-éig biztosította az ott írt garantált illetményt, így a munkáltató illetményeltérítéssel kapcsolatos intézkedése önmagában nem jogsértő. Álláspontja szerint a munkáltató illetményeltérítése azért volt jogellenes, mert az azt megalapozó „kevésbé megfelelt” teljesítményértékelés olyan, túlnyomó részben nem kellően alátámasztott tényeken alapult, amelyre figyelemmel a bíróság a teljesítményértékelés ezen rendelkezéseinek nagy részét megsemmisítette, és a fennmaradó kis részben alátámasztott megállapításai pedig nem voltak alkalmasak az adott minősítés megállapítására. Összességében helytállónak ítélte a felperes fellebbezését és ennek megfelelően módosította az alperes által fizetendő összeget.

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet, a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. Az alperes kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően helyezze hatályon kívül, és a felperes keresetét

utasítsa el, és marasztalja a felperest az eljárás során felmerült költségek megfizetésében.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a NAV törvény 20. §-át, 25. §-át, 26. §-át és 27. §-át, továbbá a túlmunka értelmezése tekintetében a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 86. § (4) bekezdését.

Érvelése szerint a felperes munkaköri feladatát vontatottan, lassan, számszakilag és statisztikailag is alacsonyabb szinten teljesítette, mint a többi kollégája. A felperes kevesebb jövedéki ügyet és szeszfőzdei elszámolást végzett, mint kollégái. Mindezt az eljárás során több bizonyíték is alátámasztotta. Okiratokkal és tanúkkal bizonyította, hogy az elemzőképessége, ítélőképessége, problémamegoldása, a szakmai pontossága és terhelhetősége nem volt megfelelő. Munkáját nem megfelelő szorgalommal, igyekezettel, rossz hatékonysággal végezte, saját érdekeit előbbre helyezte mint a szervezet egészének érdekeit.

Az illetménykülönbözet tekintetében kifejtette, hogy a másodfokú bíróság által hatályon kívül helyezett parancs tartalmazta a felperes személyi illetményének visszavonását, továbbá a felperes besorolását és illetményének megállapítását 2013. január 1-jétől december 31-éig terjedő időszakra. A személyi illetmény visszavonása során a teljesítményértékelést nem volt köteles alapul venni a NAV elnöke, ezért a teljesítményértékelés egyes részeinek hatályon kívül helyezése sem lehetett kihatással az alperes személyi illetményt visszavonó döntésére, így az ítélet ezen rendelkezése jogszabálysértő. A személyi illetmény visszavonását követően a felperest újra be kellett sorolni, ennek tett eleget az alperes a NAV törvény rendelkezéseinek megfelelően. Az illetménykülönbözet jogintézménye csak 2014. január 1-jével jelent meg a pénzügyőrökre vonatkozó szabályok alkalmazásában, így a peresített időszakban az illetmény elemei között az akkor hatályos szabályok szerint nem szerepelhetett az illetménykülönbözet.

Érvelése szerint a NAV törvény 98/B. §-ában biztosított törvényi garancia nem jelent többet, minthogy a 98/B. § (1) bekezdése önmagában nem eredményezheti az illetmény csökkenését, ami viszont nem jelenti azt, hogy egyéb okból ne csökkenhetne a pénzügyőr illetménye. A teljesítményértékelésnek a felperes esetében az illetményeltérítésre lehetett kihatása, így amennyiben az illetmény megállapítást tartalmazó parancs illetményeltérítést tartalmazó rendelkezése hatályon kívül helyezésre kerül, a felperes illetményét akkor is csak 100 %-os szinten lehetett volna megállapítani, mert a teljesítményértékelésnek csupán az illetményeltérítésre lehetett hatása, így a teljesítményértékelés megsemmisítése a parancsnak kizárólag a teljesítményeltérítésre

vonatkozó részét érinthetné.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében kérte, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően változtassa meg, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben nem vitatott kérdésekben hatályában tartsa fenn.

Érvelése szerint az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy 2012-ben személyi illetmény alkalmazására amiatt került sor, hogy a szervezet átalakításával illetménye ne csökkenjen. A NAV törvény 2013-ban is hatályos 98/B. §-ának célja a garantált bér biztosítása volt. A NAV törvény 26. §-a szerinti személyi illetményt az alperes a valótlannak bizonyult teljesítményértékelés alapján vonta vissza, ezzel a jogszabály előírásait látszólag megtartotta, azonban a NAV törvény 98/B. § valódi célját és rendelkezését nem vette figyelembe, mert ténylegesen 39,45 %-kal csökkentett mértékben állapította meg a 2013. évben is hatályos garantált illetményét. Erre tekintettel kérte, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően változtassa meg annak megállapításával, hogy az alperes a 98/B. §-ában foglalt bérgarancia és a NAV törvény 26. §-ában foglaltak tekintetében intézkedésével a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét megsértette. Annak megállapítását is kérte, hogy a NAV törvény 33/A. § (1) bekezdésének megfelelően teljesítményét nem a munkáltatói jogkör gyakorlója értékelte, ezért a teljesítményértékelése teljes körben történő megsemmisítését kérte. Kifogásolta, hogy csupán a másodfokú ítélet indokolásában szerepelt, miszerint „2013. január 1. napját követően a 2012. decemberi illetménye az irányadó”, ennek azonban az ítélet rendelkező részében kellett volna szerepelnie. Kérte, hogy a Kúria kötelezze az alperest az illetménye 2012. december 31-i állapotra történő visszaállítására is.

Álláspontja szerint a bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon értékelték a bizonyítékokat és állapították meg a tényállást, a teljesítményértékelés a problémamegoldására, a felelősségérzetére, szorgalmára, igyekezetére vonatkozó alperesi ténymegállapítások körében, továbbá az értékelés összegzésére vonatkozó III. pont tekintetében. Előadta, hogy a teljesítménykövetelmények nem voltak előre meghatározva, konkrét jelzések, figyelemfelhívások hiányában pedig nem lehetett volna szankcionálni tevékenységét. Az alperes a teljesítményértékelést nem tudta kellő bizonyítékokkal alátámasztani a meg nem semmisített részek vonatkozásában, illetve állítása szerint valótlán adattartalmú statisztikákat szolgáltatott.

A felülvizsgálati ellenkérelmében a felperes kérte a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében nem vitatott kérdések vonatkozásában a jogerős ítéletet hatályában történő fenntartását, mivel az

megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek.

Az alperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelem részben alapos.

Mind az alperes, mind a felperes felülvizsgálati kérelmében, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelmében azt kifogásolta, hogy az általa megjelölt ténymegállapítások vonatkozásában az eljárás bíróságok a bizonyítékok egybevetése és értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésekre jutottak. A felperes e körben hivatkozott a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére, míg az alperes a Pp. 272. § (2) bekezdésében előírtak ellenére a megsértett jogszabályhelyet nem jelölte meg.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) töretlen gyakorlata értelmében a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutottak-e. A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésére alapított felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet eredményes, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelté és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmazott. A felülvizsgálati eljárásban, ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani. Nem állapítható meg eljárási szabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja. A felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének (BH 1999.44., BH 2012.179., EBH 2013.44.).

Jogszabálysértés nélkül állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást. A

teljesítményértékelés ténymegállapításainak felülvizsgálata során a megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott, amikor a felperes keresetének részben helyt adva annak nem kellően alátámasztott ténymegállapításait megsemmisítette. Ítélete indokolásában részletes magyarázatát adta annak, hogy mely bizonyítékokat értékelte, és melyek alapján állapította meg a tényállást és hozta meg döntését.

Nem jelenti a mérlegelés okszerűtlenségét, ha a bíróság egyes bizonyítékoknak másokkal szemben nagyobb jelentőséget tulajdonít, ha azt kellően megindokolja (BH 2001.301.). A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása során az eljáró bíróságok nem sértették meg a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat, így az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített, a felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás alapján a teljesítményértékelés egyes, meghatározott megállapításainak megsemmisítése nem jogszabálysértő.

Kellő alap nélkül állította a felperes, hogy a munkáltató intézkedése sértette a NAV törvény 33/A. §-ában foglaltakat. A teljesítményértékeléssel kapcsolatos részletes szabályokat a NAV elnöke 2145/2012. számú szabályzata tartalmazza, amely alapján az érintett teljesítményértékelését az osztályvezető vagy a főosztályvezető-helyettes végezhette el. A felperes teljesítményértékelését az osztályvezető készítette el, és azzal az igazgatóhelyettes egyetértett, így az alaki okból nem jogellenes.

A jogerős ítélet hatályon kívül helyezte a NAV ... Vám- és Pénzügyőri Igazgatósága Igazgatójának 2013. január 28-án kelt parancsát. E parancs rendelkezett a személyi illetmény megvonásáról, a felperes besorolásáról és 9 %-os negatív illetményeltérítéséről, melynek következtében a felperes havi illetménye 2013. január 1-től 192.800 forintról havi 116.800 forintra csökkent.

Az eljáró bíróságok egyezően állapították meg, hogy az alperes jogellenesen csökkentette a felperes illetményét. A közigazgatási és munkaügyi bíróság hangsúlyozta, hogy önmagában az a körülmény, hogy a felperes személyi illetményét visszavonták nem volt jogszabálysértő, azonban a NAV törvény 98/B. §-ában foglaltak alapján a felperes részére a korábbi illetményt biztosítani kellett volna.

A másodfokú bíróság eltérő jogi indokolása szerint a felperes 2013. január 1-től garantált illetményre már nem volt jogosult, besorolása megfelelt a NAV törvénynek és a teljesítmény-értékelés alapján illetményeltérítésre is volt jogi lehetőség. Az alperesi munkáltató illetményeltérítése azonban jogellenes volt, a teljesítményértékelés nem kellően alátámasztott tényeken alapuló

rendelkezéseinek megsemmisítésére tekintettel.

A másodfokú bíróság ugyan jogszabálysértés nélkül helyezte hatályon kívül a 2013. január 28-án kelt parancsot, a jogi indokolást illetően azonban a Kúria az elsőfokú bíróság álláspontjával értett egyet, a felperes havi illetményét az alperes 2013. január 1-től kezdődően - a perbeli teljesítményértékelés jogszerűsége tárgyában hozott döntéstől függetlenül - jogellenesen csökkentette..

A NAV törvény 2011. december 31-én hatályos 94. § (1) bekezdése szerint a NAV - a 2010. december 31-én a Vám- és Pénzügyőrség személyi állományába tartozó - tagjának a 92. § (2) bekezdése szerinti illetménye, bére nem lehet alacsonyabb, mint a szervezeti jogutódlás (összeolvadás) időpontját közvetlenül megelőző rendszeres illetménye, munkabére, kivéve, ha az alacsonyabb illetményt, illetve a munkabért a vezetői beosztásban történt változás indokolja. A 94. § (7) bekezdése szerint amennyiben az (1) bekezdés szerint járó illetmény magasabb, mint e törvény alapján az érintettnek megállapítható illetmény összege, akkor a NAV elnöke személyi illetmény alkalmazására adhat engedélyt. A NAV törvény 2012. január 1-től hatályos 98/B. § (1) bekezdése garantálta, hogy akinek az illetménye a 94. § alapján került megállapításra, az e törvény 2012. január 1-jén hatályos rendelkezések alapján megállapított illetménye nem lehet kevesebb, mint a 2011. december 31-én hatályos szabályok alapján megállapított illetménye.

Arra helytállónan hivatkozott az alperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a NAV törvény 26. § (2a) bekezdése 2013. január 1-jétől előírta a személyi illetmény évenkénti felülvizsgálatát, mindez azonban nem érinthette a felperes illetményének mértékét, mivel számára a személyi illetmény megállapítására nem a 26. § (1) bekezdésében rögzített kiváló munkateljesítményre figyelemmel került sor, hanem a NAV törvény 94. § (1) bekezdése alapján. 2013. január 1-jén pedig változatlanul hatályban volt a NAV törvény 98/B. § (1) bekezdése, amely átmeneti szabály garantálta a pénzügyőrök számára a szervezeti változást megelőző időpontban hatályos illetményt. Ennek megfelelően a személyi illetmény visszavonása során és a felperes besorolásakor sem hagyhatta figyelmen kívül a munkáltató a törvény ezen kötelező rendelkezését.

Az integráció során a 2011-ben hatályban volt NAV törvény 94. §-a szerinti, illetve a 2012. január 1-től hatályos 98/B. § szerinti átmeneti rendelkezés végrehajtása személyi illetmény megállapítását tette szükségessé. A 2014. január 1-jével hatályba lépett - az adott ügyben még nem irányadó - 98/O. § rendezte a nem a 26. §-on alapuló személyi illetmény-megállapításokat azzal, hogy a garantált bérszintet a speciális illetménykülönbözet jogintézményének bevezetésével biztosítja.

A módosító rendelkezést tartalmazó 2013. évi CC. törvény indokolása szerint e szabállyal kívánta biztosítani a jogalkotó a garantált bérelem megfelelő kezelését. Mindebből következik, hogy a jogalkotó szándéka folyamatosan az volt, hogy a pénzügyőr illetménye az újabb besorolása során se csökkenhessen a szervezeti jogutódlás időpontját közvetlenül megelőző rendszeres illetménye mértéke alá. Az előbbiekre tekintettel - a kifogásolt intézkedést tartalmazó parancs hatályon kívül helyezésével - a felperes a korábbi parancs alapján megállapított illetményére jogosult. Erről a másodfokú bíróságnak nem kellett külön rendelkeznie, hiszen a felperes az elmaradt, lejárt különbözet tekintetében teljesítést követelt, amely jogcímét illetően helyesen illetmény.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében kifogásolta azt is, hogy az eljáró bíróságok nem adták indokát annak, hogy miért nem állapították meg az alperes intézkedései tekintetében azt, hogy arra a rendeltetésellenes joggyakorlás következtében került sor.

Mivel az eljáró bíróságok megállapították mind a teljesítményértékelés, mind az illetmény megállapítása körében az alperesi intézkedés jogellenességét, helytállóan utasították el a felperes rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítására irányuló kérelmét. Rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítására akkor kerülhetett volna sor, ha az alperesi intézkedés tekintetében formális jogsértés nem lett volna megállapítható. Mivel a tételes jog megsértése is megállapítható volt, a felperes igénye e körben nem volt megalapozott.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - részben eltérő indokolással - hatályában fenntartotta.

A nagyobb részt pervesztes alperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes felülvizsgálati eljárási költségét.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentességre, illetve a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. január 14.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő